

Biblioteka
OKEAN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Cecily von Ziegesar
“Nothing Can Keep Us Together”

Copyright © 2005 by Alloy Entertainment.
Published by arrangement with Rights People, London
Translation copyright © 2011 za Srbiju i Crnu Goru
Čarobna knjiga
All Rights Reserved.

ISBN 978-86-7702-204-4

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini,
ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti
u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi
ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač
prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

Sesili fon Zigesar

TRAČARA
NIŠTA NAS NE
MOŽE ZADRŽATI
ZAJEDNO

Prevela
Sanja Bošnjak

Čarobna
knjiga

*Kad sam uhvaćena između dva zla, uglavnom biram
ono koje još nisam probala.*
– Me Vest

traccara.net

[teme](#) [◀ prethodni](#) [◀ledeći▶](#) [postavite pitanje](#) [odgovor](#)

Upozorenje: sva stvarna imena mesta, ljudi i događaja promenjena su ili skraćena, da zašтите nevinog. Što će reći, mene.

Ćao, narode!

Jun samo što nije stigao, a Njujork je kao užarena sveća: vreo i mirišljav, prelep i svetao. Sada tako kasno pada mrak da ne razlikujemo noć od dana. A nije nas ni briga. U ovo doba godine na našoj teritoriji – takođe poznatoj i kao Gornji Ist Sajd – praktično nema roditelja. Prezauzeti su polo utakmicama i baštenskim zabavama, teniskim mečevima i partijama golfa na našim seoskim imanjima u Ridžfildu, Konektikatu; Bridž-hamptonu, Long Ajlendu; Njuportu, Roud Ajlendu; ili Maunt Dezert Ajlu, Mejnu, i ostavili su nas da vladamo gradom. Kao da smo ikada i *prestajali* da vladamo gradom. Imena su nam na vrhu spiskova gostiju u svim ekskluzivnim restoranima, klubovima i hotelima na Menhetnu otkako smo se rodili. Krećemo se u grupama, i vladamo gornjim i donjim delom grada, istočnim i zapadnim. Čitavo ostrvo jeste i oduvek je bilo *naše*, ali sa junom stiže i matura, a za nas, učenike završne godine, to znači „zbogom“. Ali nećemo se raspekmeziti i biti tužni. Sada je trenutak da ostavimo svoj trag. Ako dobijemo ono što želimo za maturu, vrlo brzo ćemo svi imati sopstvene *automobile*. Došao je trenutak da budemo glasniji i nepodnošljiviji i lepši nego ikad – tuu-tuu!! A pošto nema nikoga da nam prigovara (kao da nas je briga), vreme je za ozbiljne bezobrazluke.

Pet razloga da se zabavljamo jače nego ikada pre u životu:

- 1) Učenje za završne ispite je smrtno dosadno.
- 2) Leto samo što nije stiglo!
- 3) Mi to zaslužujemo!!
- 4) Klima-uređaji toliko hlade da moramo pronaći *nešto* da se zagrejemo – ili nekog, znate na šta mislim.
- 5) Ovo nam je poslednja prilika. Većina će otići na letovanje, i posle toga, odosmo na koledž. *To je to.*

Pre nego što previše poludite i uradite nešto zbog čega ćete se možda kajati, moraćete da odlučite jeste li vi i vaši momci dovoljno odani jedni drugima da održite veze na daljinu preko leta i kroz koledž. Zamislite sebe okružene preplanulim komadima u tesnim šortsevima za surfovanje, sa bosim nogama umrljanim od peska, kako vam nude vožnju u svojim vintidž kabrioletima. Zamislite zgodne provincijalce samo u preslatkim tufnastim zeleno-belim boksericama, na putu do tuševa u mešovitom studentskom domu. Hoćete li iskreno uspeti da odolite? Zašto se ne poštediti mučnog, razvučenog raskida i ne raskinete odmah? Zatim se počastite besmislenim flertom sa onim stidljivim, preslatkim štreberom sa kojim ste išle u plesnu školu u petom razredu i koji više nije takav štreber. Apsolutno nemate šta da izgubite. I kad se već time bavite, što se ne biste barem *pretvarale* da ste ljubazne prema zubatoj devojci masne kose, koju ste zaboravile da pozovete na rođendan u sedmom razredu, kao i na svaki sledeći otada. Tako će moći da pokaže na vašu sliku u godišnjaku i hvali se novim drugaricama u Maunt Holihoku ili nekom drugom glupom koledžu koji upiše: „Vidite ovu kul ribu ovde? Bila mi je jedna od najboljih prijateljica!“

Ali ne trudite se da oživljavate stare ljubavi i popravljate prekinuta prijateljstva.

Ne znam za vas, ali ja moram da se pozabavim velikom modnom krizom. Većina privatnih devojačkih škola shvataju proslavu mature krajnje ozbiljno. Devojke moraju da nose duge bele haljine, bele rukavice i bele cipele. Kao na venčanju, samo što se mi oslobađamo umesto vezujemo – urraaaa! Ipak, ostaje pitanje: Oskar ili ne Oskar. Oskar de la Renta, tačnije. Ako odaberete Oskara, može vam se desiti da obučete istu haljinu kao i šest drugih drugarica iz razreda, iako znate da ćete izgledati daleko bolje u njoj od njih. A prednost toga što morate da se držite belog jeste u tome što haljinu uvek možete da obojite i nosite ponovo. Da, tako je – kao da ćete ikada *poželeti* da je opet obučete!

Dok imam vašu pažnju, hajde da proverimo šta rade neki naši omiljeni likovi...

Čudan par

Nagađa se da odnos između one dve potpuno različite cimerke u stanu u Vilijamsburgu nije samo obično, prikladno zajedničko stanovanje, već je – kako da se izrazim? – malo *romantičniji*. **B** zaista izgleda nosi više crnog u poslednje vreme, a cipele su joj sve glomaznije. I otkud **V** ona srebrna „tifani“ šnalica u superkratkoj kosi pre neki dan? Možete li da ih zamislite, sklupčane na sofi, kako jedna drugoj češljaju kosu, i razmenjuju „manolo blanic“ cipele za martinke?... Kome su potrebni momci?!

Kad smo već kod momaka

B je možda i sasvim digla ruke od njih – ko ne bi, nakon poslednje ispale koju joj je priredio **N**? – ali **V** izgleda sve više

uživa u društvu suprotnog pola. Ona i **E**, obrijani, veganski **B**-in polubrat, razulareno luduju poluodeveni po kafićima i klupama u parku širom Vilijamsburga. Ništa bolje od vatanja na javnom mestu ne može raspaliti vatru u **V**!

Što se tiče **N**, pomislili biste da je na vrhu sveta nakon što je kresnuo najpoželjniju gradsku plavušu – pravo ispred **B**, u kadi kućice kraj bazena na maturantskoj zabavi u Sauthemptonu, ni manje ni više. Ali ne. Jeste li ga videli skoro? Zakrvavljene oči, prljave maramice mu vire iz džepova, tmurno raspoloženje. Naš zlatni dečko je izgleda u groznoj panici. Ili je možda zakačio seksualno prenosivu bolest od onih francuskih fufica s kojima se, kako se priča, stalno muva. Vidite? Ne isplati se biti previše pohlepan. Mada, to nas nikada nije sprečavalo.

Vaš imejl

P: Draga Tračaro,

Sledeće godine idem na Vasar i zaljubljena sam u jednog dečka još od svoje treće godine, i upravo sam saznala da i on ide na Vasar! Tako sam uzbuđena, ali brine me da ću provoditi previše vremena trudeći se da ga navedem na razgovor, da neću ni shvatiti da sam na koledžu, znaš?

— Ivstrk

O: Draga Ivstrk,

Oprosti mi na iskrenosti, ali imam utisak da si već potrošila mnogo vremena da tog tipa uvučeš u razgovor. Sačekaj da stigneš na Vasar – tamo ćeš naći čitavu gomilu novih slatkih frajera koje nikada pre nisi videla, i neki od njih će možda biti još privlačniji. I pošto je većina domova danas mešovitog tipa, razgovor s njima nećeš *izbeći*!

— Tračara

Gde su, šta rade

B i **V** kupuju bosiljak u saksiji na **vilijamsburškoj** pijaci. Možda su glasine o njihovoj gej vezi tačne? **Č** ulazi u berbernicu u **Grinič vilidžu** da obrije glavu i izlazi sa kosom još dužom nego pre i sa platinastim pramenovima. Nema šanse da izdrži duže od mesec dana u vojnoj školi. **N** stoji na krovu Meta, žalosno osmatrajući **Central park**. Izgleda da je našeg omiljenog stondiranog ženskaroša uhvatila teška dosada. **D** razgleda slupane „bjuike“ na nekom bednom placu polovnih automobila u **Harlemu**. A nema pojma kako se koristi menjač. **DŽ** polaže prijemni ispit za školu s internatom — u subotu u direktorkinoj kancelariji u srednjoj školi Konstans Bijar. Čvrsto je rešila da ode, a škola je još čvršće rešila da je se otarasi!

Samo treba da položite

Moj savet: ne propustite *Zak Posenovu* rasprodaju uzoraka ili reviju kupaćih *Stele Makartni* zbog onih glupih sve-što-smo-ikada-učili pretrpanih časova dopunske nastave pred završne ispite koje vam nastavnici „preporučuju“ da pohađate posle škole. Naspite sebi čašu dobro ohlađenog belog vina i opuštenu prelistajte sveske. Samo treba da položite i, verujte mi, mnogo ste pametnije nego što mislite. Srećno, drage moje. Jedva čekam da se vidimo na maturi!

Znate da me volite.

Tračara

kuda idu sve devojke

„Hoćeš li probati ovo?“, neobično zakržljala maturantkinja po imenu Alison Bejker bojažljivo je upitala Bler Valdorf. Bler odgurnu srebrnu vešalicu prema Alison. Belu, kao karton krutu, platnenu tuniku od nekog nepoznatog skandinavskog kreatora? *Ne, hvala.*

„Uzmi je“, odgovorila je velikodušno.

Alison je imala tanku smeđu kosu do struka, razmak između prednjih zuba, i bila je mršava kao kostur. Svakog dana je nosila belu zaokopčanu košulju i mornarskoplave cipele sa pertlama, kakve je škola Konstans Bijar zahtevala u zabavištu, ali koje su bile izbačene iz uniforme već u prvom razredu. Jednom se, u četvrtom razredu, Alison upiškala u gaćice u biblioteci zato što nije želela da ode do kupatila pre nego što se dovrši *En iz zelenih zabata*, i čitav dan je morala da provede u premalim okeržutim štrikanim vunenim hulahopkama „hana anderson“ iz izgubljeno-nađeno, i to bez donjeg veša.

Češ, češ.

U šestom razredu, Alison je dva vikenda zaredom neuspešno pozivala Bler u svoju vikendicu u Ostervilu na Kejp Kodu, pre nego što je konačno odustala. Zatim je raširila ružne glasine da otac ne pušta Bler nikuda za vikend, jer njih dvoje imaju incestuozni odnos i samo tada mogu da budu zajedno.

Blerin skroz-naskroz *gej* otac? Alo, glupačo?

„Ta haljina bi ti odlično pristajala. Moja ramena su preuska za nju“, slagala je Bler.

Alison navuče tuniku preko košulje i pusti da joj Konstans Bijar uniforma padne na pod. Haljina je visila sa njenog kao motka ravnog tela poput mokre vreće za krompir. Sa mišjesmeđom kosom labavo

razdeljenom po sredini, izgledala je kao devojka zaposednuta đavolom iz onog bolesnog horora, *Egzorcista*. „Misliš li da mi je prevelika?“, pitala je Bler za mišljenje.

Čak ni Bler nije imala srca da se pretvara da Alison izgleda dobro. „Možda“, odvrtila je, prezauzeta gomilom raznobojnih, svilenih haljina „dajen fon firstenberg“ da bi i dalje obraćala pažnju.

„Hej, upravo sam htela da je probam!“, Izabel Kouts istrgnu vazdušastu, belu „stela makartni“ haljinu iz ruku Rejn Hofsteter i prinese je svom previsokom stasu bez struka. Puštala je šiške i glatka, crna kosa bila joj je zakačena šnalicama na čelu na sedam različitih mesta, u nekoj vrsti namernog nereda koji je izgledao polukul i poluretardirano.

„Alo? To je veličina XS. Nema šanse da ti nosiš XS“, pobunila se Rejn, i zgrabila porub haljine preteći da će je istrgnuti iz Izabelinih ruku. „Niža sam od tebe“, odlučno je ustvrdila, iako je, kao i Izabel, Rejn bila mnogo bliže veličini M nego XS.

„Devojke, ne znam što se toliko svadate oko te glupe haljine“, zevnula je Bler dok se udaljavala ka stalku sa „si ajland“ pamučnim ljubičasto-ružičastim džemperima „nikol farhi“, ukrašenim perlicama. „Nije čistobela, i pogledajte.“ Pokazala je sedefasto izmanikiranim prstom na belu satensku vešalicu sa koje je visila haljina. „Pojas koji ide uz nju je ružičast. Haljine za maturu moraju biti potpuno bele.“

Iako joj je bila čak dva broja manja, Izabel se i dalje držala za haljinu kao da joj je život od nje zavisio. „Pa, možda je i ne želim za maturu. Možda idem na neku drugu zabavu ili tako nešto.“

Kao da su je pozivali na tajne zabave za koje Bler nije znala.

Danas je otvaranje rasprodaje *Brauns ov Londona* u glavnoj balskoj dvorani u hotelu *Sent Kler*, i čitava ova grupa maturantkinja iz Konstans Bijara je pobešla sa časova da prisustvuje. Zar ima bolji način da se pronađe haljina koja je izrađena u Engleskoj, a ne prodaje se u Njujorku – savršena, željena, jedinstvena matura haljina. Jedini problem je bio što su haljine morale da im budu potpuno bele, a većina dizajnera se ustručavala da kreira potpuno bele haljine da ih ne

bi podsećale na prizore krštenja i malu pastiricu Litl Bo Pip iz dečje pesmice, koji tako nisu seksi.

Venčanice da i ne spominjem.

„Šteta što ova ima šlep“, razmišljala je Kejti Farkas, podižući pahu-ljastu, satensku haljinu pufnastih rukava *Aleksandra Makvina*, koja je izgledala kao da ju je nosila Uspavana Lepotica, dok je spavala stotinu godina.

„*Fuj*“, zgrozila se Izabel. „Tu definitivno nije samo šlep pogrešan.“

Na rasprodaji se našlo pedeset osam rafova sa haljinama – uključujući balske haljine, koktel haljine, venčanice, haljine za deveruše, suknje, bluze, džempere, i tri-čtvrtni pantalone, dva rafa sa šesirima, pa čak i tijare, velove, i češarpe. Odeća je bila predivna i izvrsno skrojena, ali devojke nisu bile pažljive s njom. Razbacivale su je svuda po tepihu boje crvenog vina, i inače glamurozna, pozlačena dvorana izgledala je kao garderoba modne zaludenice visokog društva Gornjeg Ist Sajda, dok se omamljena alkoholom priprema za dobrotvornu zabavu.

Ta grupa devojaka u lovu na matursku haljinu začutala je na trenu-tak, kad je visoka plavuša sa ogromnim tamnoplavim očima otvorila vrata balske dvorane i predala čuvarima svoju belo-zelenu kožnu „luj viton“ torbu sa kalama. Iza nje je stajao preplanuli momak sa talasastom zlatnosmeđom kosom i blistavim zelenim očima.

„Kladim se da su zakasnili zato što su prvo morali da uzmu sobu“, zakikotala se Rejn, gurkajući Niki Baton u rebra. Preko vikenda su Rejn i Niki zajedno uradile japanske tretmane ispravljanja kose, i tamnosmeđe vlasi su im izgledale neprirodno ravne i sjajne, kao da ih je zalepio stručnjak iz muzeja voštanih figura *Madam Tiso* u Londonu.

„Vidi. Bler glumi kako ih nije primetila da ulaze. O bože, a Serena, izgleda, ide pravo ka njoj!“, piskavo prošaputa Lora Salmon.

Sa rukama punim haljina, ostale devojke su očima pratile Serenu van der Vuksen dok je hodala ka rafu sa elegantnim-ali-ipak-pomalo-blesavim slamnatim šesirima, svega pola metra udaljenom od Bler. Počela je da ih isprobava.

„Lepo“, izjavio je malodušno Nejt Arčibald sa mesta gde se priljubio uza zid, delujući zamišljenije i odsutnije nego obično. Ovo je bila vrsta rasprodaje gde se, umesto da do besvesti čekaju u redu za dve privatne garderobe, većina devojaka skidala između rafova da isproba odeću. Ali Nejt je bio najpoželjniji frajer na Gornjem Ist Sajdu. Devojke su se skidale čim bi pucnuo svojim stoniranim prstima, a ipak su one odmeravale njega, a ne on njih. Nije ni čudo što je delovao nezainterosovano. Bilo je takođe očigledno, po načinu na koji nije odvajao pogled od ograničenog izdanja svojih „sten smit“ patika, da se pretvara najbolje što može kako nije primetio da Bler – devojka s kojom je trebalo da provede ostatak života, ali je sve zajebao prošle nedelje, jer se glupirao sa Serenom onog dana kad su maturanti pobešli iz škole – stoji samo pet metara dalje i strelja ga očima.

Nakon što je naletela na Nejta i Serenu, Bler se zaklela sebi da neće poludeti kad ih ugleda, zgrabiti najbliži oštar ili težak predmet, i zavitlati im ga u glavu, vičući: „Lažljivi, napaljeni jebivetri!“ Ali nije mogla a da se barem malo ne naroguši na to kako su lepo izgledali zajedno. Prirodni pramenovi u Nejtovoj kosi bili su potpuno iste bledozlatne boje kao i Serenini, i oboje su imati isti, preplanuli sjaj, kao da su sate i sate proveli zajedno na čebetu u Šip Medouu, ljubeći se i nabacujući boju. Serena je na sebi imala Nejtovu izbledelu teget majicu kratkih rukava, sa izbledelim okovratnikom i pohabanim porubom, a Nejtovi obrazi su pomalo svetlucali pod jarkim svetlom prostorije od Sereninog bledoružičastog „vinsent longo“ sjaja za usne.

Što je moglo biti slatko u drugim okolnostima, ali definitivno *nije* bilo slatko sada.

Ipak, bilo je nečeg pogrešnog u tom spoju. Nejt je delovao mršavo i potišteno, a Serena rasejano i udaljenije nego ikad. Bler se zadovoljila mislju da definitivno nisu srećni. Nejt je verovatno stalno previše drogiran da bi obraćao pažnju na Serenu onako kako je ona pasivno-agresivno zahtevala. A Serena je verovatno zaboravljala da sve vreme zivka Nejta. Pretvarao se kako ne voli da ga neprekidno zovu,

ali potajno mu je to trebalo onako kako decu uvek treba podsećati da su centar svemira. Uz prikriveni, samozadovoljni osmeh, Bler se okrenula rafu sa „goust“ haljinama, koje je malodušno razgledala u pokušaju da nađe nešto originalno i neodoljivo da obuče za matursko večer u Konstans Bijaru, do koga je ostalo samo dve nedelje.

Baš tako. Zašto bi trošila energiju mrzeći ih kad ima važnijeg posla, kao što je kupovina haljine?

Serena je skinula šešir koji je nosila i stavila je crni svileni sa prišivenim sićušnim lažnim biserima i kratkim crnim mrežastim velom, koji tek što je prekrivao oči. Napučila je sjajne usne ka ogledalu i odlučila da izgleda kao Madona u *Eviti*, ili neka mafijaška supruga. Između ostalog, zato je toliko volela glumu. Mogla je iza vela da zatrepće gustim trepavicama iznad duboko plavih očiju na publiku i odjednom je postajala tragičan lik kome očajnički treba malo televizije, ili barem, jak koktel.

Ovaj šešir je bio veoma dramatičan, baš kako se i sama u poslednje vreme osećala. Ne depresivno dramatično, ili ushićeno dramatično, već nimalo-nalik-sebi dramatično. Krišom je bacila pogled na Bler, koja je žustro razgledala okačene haljine i odbijala da uopšte primeti njeno prisustvo. Serena zameni crni šešir odvratno debelim ljubičastim plišanim turbanom sa lažnim voćem i našivenim lišćem. Kad bi Bler samo pogledala u njenom pravcu, Serena je znala da bi se upiški- la u gaće od sreće. Ali okrenula joj je leđa. Serena uzdahnu. Pre samo nedelju dana su ponovo bile najbolje prijateljice. A sad ovo. Ona i Nejt su zajedno, a Bler ne razgovara s njima.

Vatanje u kupatilu na Izabelinoj zabavi bio je nesrećan slučaj, i da ih Bler nije uhvatila, verovatno bi na tome i ostalo. Ali bilo bi previše okrutno da su se samo povatali ispred nje, a da kasnije čak nisu ni pokušali da tome pridaju neki značaj. Iako ona i Nejt to nisu nikada stvarno raspravili, oboje su previše voleli Bler, pa su i ostali zajedno da ne pomisli kako je to bila samo slučajna, napaljena veza između dvoje prelepih, samoživih ljudi koji nisu mogli da se suzdrže.

Što, naravno, i jeste bio slučaj.

Osim toga, nije im bilo teško da budu zajedno. Oboje su bili prelepi, voleli su se – oduvek – i Serenin penthaus na Petoj aveniji bio je udaljen samo četiri bloka od Nejtove kuće između Park i Leksington avenije. Pored toga, sve što su radili bilo je obično glupiranje zato što a) poznaju se još od pelena, pa nije bilo ničeg novog za upoznavanje, i b) čak i da je Serena nešto htela, nisu mogli ići do kraja jer Nejt izgleda u poslednje vreme ima problem...

O? A kakav bi to „problem“ mogao biti?

„Hej, Serena“, viknula je Izabela kraj rafa sa garderobom *Stele Markarni*. „Čula sam da te je gospodin Bekam nominovao za maturant-sku glasnogovornicu.“

Serena vrati ljubičasto-voćasti turban na vešalicu. „Stvarno?“, upitala je iskreno začuđena. Gospodin Bekam je bio nastavnik filma u Konstans Bijaru. Prestala je da odlazi na časove filma u devetom razredu i naredne dve godine čak i nije bila u Konstansu. Bila je na Akademiji Hanover, u Nju Hempširu – sve dok nije propustila prvih nekoliko nedelja četvrte godine i nisu hteli da je prime nazad. Zašto bi gospodin Bekam, od svih ljudi, predložio nju da govori ispred maturantkinja?

Dobro pitanje.

„Dakle, hoćeš li prihvatiti?“, navaljivala je Izabel.

Serena je pokušala da zamisli sebe kako stoji na podijumu u crkvi Brik na Park aveniji, i obraća se svojoj generaciji, obučenoj u besprekorne bele haljine i bele rukavice. *O, na kakva ćete sve mesta ići. Budućnost nam je tako svetla, da ćemo morati da nosimo štitnike za oči*, itd. Možda voli glumu i modeling, ali nadahnuto besedništvo joj i nije naročito ležalo. Neka druga devojka iz razreda bi se sigurno bolje snašla.

„Možda“, odgovorila je neobavezno.

Kučko, pomisli Bler, dok su je uši bolele od prisluškivanja. Još od zloglasnog incidenta u kupatilu na Izabelinoj zabavi, Bler je bila opsesivno rešena da sve iznenadi time što će se izdići iznad Sereninog i Nejtovog glupog, uvredljivog ponašanja, pretvarati se kao da je ni najmanje nije briga, i završiti školsku godinu kao devojka kojoj se najviše dive.

Uostalom, ne bi se reklo da nije devojka kojoj se najviše dive. Uvek je imala najbolju odeću, najbolje torbe, najbolje nokte, najkul kosu i daleko najbolje cipele. Ali ovog puta je želela da joj se dive zbog hrabrosti, samostalnosti i inteligencije. A uloga glasnogovornice generacije na maturi bila je definitivno deo tog paketa. Upravo je sada Vanesa Abrams, Blerina neočekivana, obrijane glave, u crno odevena cimerka, bila u Konstansu i predlagala Bler za glasnogovornicu. Ali kao i obično, ta podla kučka Serena morala je da se umeša i jebeno je oponaša.

Sumnjivo je bilo to što se u stvari niko nije ni prijavio da preuzme tu ulogu. A obično nije bilo čak ni glasanja, jer je samo jedna osoba i bila nominovana. Proglašenje za glasnogovornicu maturanata se jednostavno *dogadalo* – kao još jedna zagonetna tradicija Konstans Bijara koju niko nije sasvim razumeo. Sad kad su predložene dve devojke, sve će postati malo zanimljivije.

Naročito ove dve.

Serena je odmah shvatila da će Bler pomisliti kako je ona u stvari želela da bude glasnogovornica, što uopšte nije bio slučaj. Ali kako da se brani kad Bler neće čak ni da je pogleda? Nesposobna da se odupre, pokazala je na „darkerka-nosi-belo“ haljinu „morgan le fej“ u Blerinim rukama. „O bože, to bi Vanesi tako predivno stajalo. Za nju je, zar ne?“, pitala je uz vedar osmeh.

O, znači ti misliš da možeš da mi se obraćaš? pomisli Bler. *Greška.* Ne uspevši da smisli kratak i jezgrovit odgovor, Bler slegnu ramenima i odnese haljinu do privremene kase postavljene na trpezarijski sto pored vrata, plaćajući je jednom od svoje tri platinaste kreditne kartice, koje je pokrивao majčin računovođa, Ralf.

Ovo neće biti lako, pomisli Serena uz teatralan uzdah. „Ionako nisam raspoložena da bilo šta kupujem“, dodala je glasno i pogledom potražila Nejta. Svađe sa Bler su je uvek tako iscrpljivale. Naročito kada su uključivale i ludu zaljubljenost u Nejta Arčibalda.

Ili barem, foliranje zaljubljenosti.

Sesili fon Zigesar
TRAČARA:
NIŠTA NAS NE MOŽE ZADRŽATI ZAJEDNO

Izdavač:
Čarobna knjiga

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura i korektura:
Nataša Đurić

Prelom i priprema za štampu:
Aleksandar Jovanović

Štampa:
Eternal Mix, Beograd

Tiraž:
1500

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-93-31

ZIGESAR, Sesili fon

Tračara: Ništa nas ne može zadržati zajedno / Sesili fon Zigesar; prevela: Sanja Bošnjak. - Beograd: Čarobna knjiga, 2011 (Eternal Mix : Beograd). - 206 str.; 21 cm. - (Biblioteka Okean)

Prevod dela: "Nothing can Keep us Together" / Cecily von Ziegesar. - Tiraž 1500.

ISBN 978-86-7702-204-4
COBISS.SR-ID 186896908